



Синдропе

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΒ.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 15 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1902

ΑΡΙΘ. 7

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾷ. 25
Ἡ Συνδρομὴ προκαταβάλλεται
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦντι τὴν 1 Ἰανουαρίου
ἀποστέλλόμεναι πρὸς τὸν Πρόεδρον ἢ τὸν Ταμίαν.

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

+ Ὁ Μέγας Πρωτοδύκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
+ Ὁ Ἀρχιεπ. τῆς Ἱ. Συνόδου ΦΩΤΙΟΣ
+ Ὁ Μέγας Ἀρχιδιάκονος ΔΑΥΡΕΝΤΙΟΣ (ταμίας)
ΧΡ. ΠΑΠΑ-Γ. ΔΑΝΝΟΥ (γραμματεὺς)

Ἀρχιδυντάκτης Ἱεροδ. **ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΙΠΕΡΑΣ**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἱδρυσις ἱερατικῶν Σχολῶν — Ὀλίγαι λέξεις περὶ τῶν
ὀρθοδόξων τῆς Κίνας — Τινὰ περὶ τῆς ἐν τῷ γάμῳ ἐπισκοπικῆς
ἀδείας ἐν Τουρκίᾳ παρ' ἁπασί τοις ὀρθοδόξοις κατὰ τὸ κανονι-
κὸν δίκαιον — Περὶ τῆς ἀναγκαιότητος τῆς θείας λατρείας —
Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Νέα Βιβλία — Κοινοποιήσεις —
Παραρτήματα: ὁ «χαράκτηρ τοῦ Προτεσταντισμοῦ» «Εὐαγγε-
λικά Διδάγματα».

ΙΔΡΥΣΙΣ ΙΕΡΑΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Σχετικῶς πρὸς τὴν μελετωμένην ἵδρυσιν
δύο ἱερατικῶν Σχολῶν ἐν Μακεδονίᾳ, ὧν τὴν ἀ-
νάγκην καὶ ἀνυσιμότητα ἐπανειλημμένως ἄλ-
λοτε ἐλάβομεν ἀφορμὴν νὰ ἐξάρωμεν, εὐχαρί-
στως παρέχομεν σήμερον τὰς ἐπομένας πληρο-
φορίας περὶ τῶν γενομένων τέως σκέψεων παρὰ
τοῖς ἀρμοδίοις ὡς πρὸς τὴν σύστασιν αὐτῶν.

Ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Ἀ-
θανάσιος ἀπαντῶν ἐσχάτως εἰς τὰ ὑπὸ τῆς Ἐκ-
κλησίας κατ' Ὀκτώβριον τοῦ παρελθόντος ἔτους
διαβιβασθέντα αὐτῷ γράμματα, δι' ὧν ἀνεκοι-
νοῦτο τῇ Α. Σεβασμιότητι ἡ ληφθεῖσα συνοδικὴ
ἀπόφασις περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς ἱδρύσεως δύο
ἱερατικῶν σχολῶν ἐν Μακεδονίᾳ, μᾶς μὲν ἐν τῇ
ιερᾷ Μονῇ τῶν Βλατέων τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ,
ἐτέρας δὲ ἐν τῇ Μονῇ τῆς Ζάβορδας τῆς ἐπαρ-
χίας Γρεβενῶν, ἀγγέλλει τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐπισυνά-
πτων καὶ τὸ σχετικὸν πρακτικόν, ὅτι συνεκλήθη
ὑπὸ τὴν προεδρείαν αὐτοῦ ἐπαρχιακὴ σύνοδος
ἐκ τῶν πανιερωτάτων μητροπολιτῶν Βερροίας
καὶ Ναούσης Κωνσταντίου, Βοδενῶν Νικοδήμου

καὶ Στρομνίτης Σωφρονίου, καὶ τῶν θεοφιλε-
στάτων ἐπισκόπων Καμπανίας Παρθενίου, Πο-
λυανῆς Παρθενίου καὶ Ἀρδαμερίου Σωφρονίου,
καὶ ὅτι ἐν ἐπανειλημμέναις συνεδρίασις συνελ-
θοῦσα αὕτη συνεσκέψατο περὶ τοῦ ζητήματος
τῆς ἱδρύσεως ἱερατικῆς Σχολῆς ἐν τῇ ιερᾷ Μο-
νῇ Βλατέων· αἱ ἐνέργειαι καὶ σκέψεις τῆς συνό-
δου ταύτης περὶ τοῦ ζητήματος τούτου εἰσὶν
αἱ ἑξῆς:

Πάντες οἱ ἅγιοι ἀρχιερεῖς μετέβησαν εἰς
τὴν ἱερὰν Μονὴν τῶν Βλατέων καὶ ἐπεθεώρησαν
τὰς ἐν αὐτῇ ὑπαρχούσας οἰκοδομὰς. Ἐπειδὴ
ὅμως ἔναι μὲν τούτων ἀπὸ ἐτῶν πυρποληθεῖσαι
δὲν ἀνικοδομήθησαν, αἱ δὲ ὑπολειπόμεναι ἤδη
ἐρρειπωμέναι οὔσαι δὲν εἶνε δυνατόν ὥπως δι'
ἐπισκευῶν τινων μόνον χρησιμοποιηθῶσιν ὡς
κτίριον τῆς ἱδρυθησομένης σχολῆς, κρίνεται
ἀναγκαῖα ἡ ἀνέγερσις νέου καταλλήλου κτιρίου,
ὅπερ κατὰ τὴν γνωμοδότησιν ἐπιστήμονος ἀρ-
χιτέκτονος, ἐπὶ τούτῳ προσκληθέντος καὶ σχέ-
διον πρὸς τοῦτο ὑποβαλόντος, θέλει ἀπαιτήσῃ
δαπάνην ὡς ἔγγιστα δύο χιλιάδων λιρῶν. Τὸ
κτίριον μέλλει νὰ περιλαμβάνῃ περὶ τοὺς πεν-
τήκοντα ὑποτρόφους, ἡ δὲ συντήρησις αὐτῶν
ὑπολογιστέα ἀπὸ 500—1000 λιρῶν ἐτησίως,
ἀναλόγως τῆς πληθύος τῶν σπουδαστῶν καὶ
τῶν καταρτισθησομένων ἐν τῇ σχολῇ τάξεων.

Σκέψεως δὲ γενομένης παρὰ τοῖς ἁγίοις ἀρ-
χιερεῦσι καὶ περὶ πόρων σταθερῶν ἀσφαλιζόντων
τὴν λειτουργίαν καὶ ὑπαρξίν τοῦ παιδευτηρίου,
ὑποδεικνύονται οἱ ἑξῆς: α') ἐτήσιοι τακτικά

δόσεις ἐκ τῶν προσόδων τῶν ἱερῶν Μονῶν τῶν γειτνιαζουσῶν ἐπαρχιῶν, ἥτοι τοῦ Μετοχίου τῆς Μονῆς Βλατέων, τῆς Μονῆς ἁγίας Ἀναστασίας τῆς Φαρμακολυτρίας, τῆς τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου τῆς Σφήντζας, τῆς ἐν Ὀλύμπῳ τοῦ ἁγίου Διονυσίου, τῆς Μονῆς Πέτρας, τῆς ἐν Βερροίᾳ Μονῆς τῆς ἁγίας Τριάδος καὶ τοῦ Τιμίου Προδρόμου, τῆς ἐν Κασσάνδρᾳ Φανερωμένης, τῆς ἐν Βοδενοῖς Μονῆς τῆς ἁγίας Τριάδος καὶ τῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου, τῆς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Δράμας Μονῆς τῆς Εἰκοσιφοινίσσης καὶ τῆς παρὰ τὰς Σέρρας Μονῆς τοῦ Προδρόμου· β') τὸ ἡμῖς τῶν λόγῳ Ἱερατικῆς Σχολῆς εἰσπραττομένων νῦν ἐτησίων συνδρομῶν παρὰ τῶν ἱερέων τῶν ἐπαρχιῶν τοῦ κλήματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ὡς καὶ τὰ ἡμῖς τῶν ὑπὸ τῶν μητροπολιτῶν καὶ ἐπισκόπων ἐν γένει παρὰ τῶν ἱερέων λαμβανομένων λόγῳ ὑποταγῆς.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ ἐκ τῶν ἀνωτέρω δύο μέτρων προκύπτει ποσὸν δὲν ἐπαρκεῖ εἰς ἐπίτευξιν τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ, ἡ ἐπαρχιακὴ Σύνοδος ὑποβάλλει τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅπως ἀνάλογοι δόσεις ἐτήσιοι ζητηθῶσι καὶ παρὰ τῶν ἐν Ἀθῶν ἱερῶν Σταυροπηγιακῶν Μονῶν καὶ Σκητῶν.

Πρὸς τοῖς ἀνωτέρω δὲ ἡ ἐπαρχιακὴ Σύνοδος ὑπέβαλεν ὑπὸ τὴν κρίσιν καὶ ἀπόφασιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰ ἀκόλουθα δύο: 1) ὅτι εὐχερέστερον καὶ διὰ μικρᾶς δαπάνης δυνατόν νὰ διασκευασθῇ καὶ χρησιμεύσῃ ὡς Ἱερατικῇ Σχολῇ ἢ παρὰ τὴν Γαλάτισταν τῆς ἐπισκοπῆς Ἀρδαμερίου ἱερὰ τῆς ἁγίας Ἀναστασίας τῆς Φαρμακολυτρίας Μονὴ, ἥς ἡ οἰκοδομὴ ἐστὶ στερεὰ καὶ πρόσφορος, καὶ ἥς αἱ σπουδαῖαι προσόδοι ἠδύναντο νὰ ἐπαρκέσωσι κατὰ τὸ πλεῖστον διὰ καλῆς διευθύνσεως καὶ διαχειρίσεως εἰς συντήρησιν τῆς μελετωμένης σχολῆς καὶ 2) ὅτι δυνατόν νὰ γίνῃ σκέψις καὶ περὶ συνδυασμοῦ τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς μετὰ τοῦ ἀρτίως ἐν Θεσσαλονίκῃ συσταθέντος καὶ λειτουργοῦντος Διδασκαλείου, τρεῖς περιλαμβάνοντος τὸ γε νῦν τάξεις, συμπληρουμένου καὶ τροποποιουμένου καταλλήλως τοῦ προγράμματος αὐτοῦ.

Ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἀνωτέρω ἐκθέσεως ἐνέκρινεν ὅπως ἀναμείνῃ καὶ τὴν περὶ τῆς ἐν τῇ Μονῇ Ζάβορδας τῆς ἐπαρχίας Γρεβενῶν ἰδρυθησομένης Ἱερατικῆς Σχολῆς ἐκθεσιν τῶν μητροπολιτῶν Γρεβενῶν Ἀγαθαγγέλου, Σισανίου Σεραφεῖμ, Ἐλασσῶνος Πολυκάρπου καὶ Σεβρίων καὶ Κοζάνης

Κωνσταντίου, οἷς ὁμοίως ἐστὶν ἀνατεθειμένη ἡ μελέτη τοῦ ζητήματος.

Περὶ τὸν θεωροῦμεν νὰ ἐξάρωμεν ἐνταῦθα, τὸ πόσον ὀφείλουσιν αἰτεῖ ὑποδεικνύμεναι ἀνωτέρω ἱερὰ Μοναί, ὡς καὶ αἱ ἀλλαχοῦ τυχὸν δυνάμειν τοιαῦται, νὰ συντελέσωσι τὸ κατ' αὐτὰς εἰς τὴν ἐπιτυχίαν ἐνὸς τοσοῦτον ἱεροῦ ἔργου, τὰ μάλιστα συντελεστικοῦ εἰς τὴν ποθητὴν βελτίωσιν τοῦ καθ' ἡμᾶς ἐνοριακοῦ κλήρου. Ἰδοὺ κατὰλληλον στάδιον, καθ' ὃ ὁ παρ' ἡμῖν μοναχικὸς βίος δύναται λίαν τελεσφόρως νὰ ἔλθῃ ἀρωγὸς εἰς τὸ ἔργον καὶ τὴν ἀποστολὴν τῆς ὅλης Ἐκκλησίας.

I. B.

ΟΛΙΓΑΙ ΛΕΞΕΙΣ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΤΗΣ ΚΙΝΑΣ

Ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ὁ «Νέος Χρόνος» τῆς Πετροπολέως καταχωρίζει ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 9302 φύλλῳ ἐ. ἔ. ἐνδιαφέρον ἄρθρον, χαρακτηρίζον τὴν δρᾶσιν τῶν Ὀρθόδοξων ἐν Κίνᾳ. Ἐκ τοῦ ἁρθρου τούτου ἀρνούμεθα τὰς ἐξῆς πηροφορίας χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Ἐκκλ. Ἀληθείας».

Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐν Κίνᾳ ἤρχισε νὰ ἐπικρατῇ σχετικὴ γαλήνη καὶ οἱ ἱεραπόστολοι τῶν διαφόρων χριστιανικῶν ὁμολογιῶν ἔσπευσαν εἰς τὴν χώραν ταύτην. Ἐν Εὐρώπῃ, τῇ τε καθολικῇ καὶ τῇ προτεσταντικῇ ὑφίσταται, ὡς γνωστὸν, ἰσχυρῶς ὁργανισμένη προπαγάνδα, διαθέτουσα κολοσσιαῖα πρᾶκα καὶ ἔργα ἀνεξαρτησίαν ἐνεργείας ἐν τῷ ἱεραποστολικῷ αὐτῆς ἔργῳ. Οἱ καρποὶ τῆς δράσεως τῆς ἱεραποστολῆς ταύτης εἰς γινώσκει τοῖς πᾶσιν ἐν Εὐρώπῃ, ὡς καὶ αὐτοὶ οἱ ἱεραπόστολοι.

Ἄλλ' ἐν Κίνᾳ ὑπάρχει ἐπίσης καὶ ἡ φιλειρηνικὴ καὶ μετριοφρων ρωσικὴ ὀρθόδοξος ἱεραποστολή, ὀρθοτομοῦσα τὸ κήρυγμα τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης. Ἡ ἱεραποστολὴ αὕτη πλέον τῶν διακοσίων ἐτῶν ὑπηρετήσῃ τῇ Ρωσίᾳ διὰ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀληθείας, συνενοῦσα μέχρι τοῦ 1860 καὶ καθήκοντα διπλωματικὰ, ἀπὸ δὲ τοῦ 1860, ἀπὸ τῆς συστάσεως δηλονότι ἐν Πεκίνῳ ἰδιαίτερου ρωσικοῦ διπλωματικοῦ σώματος, ἐτάχθη αὕτη εἰς τὸ νὰ σπεῖρῃ ἀποκλειστικῶς τὸν καλὸν σπόρον τῆς πίστεως καὶ τῆς ἠθικῆς. Ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν διπλωματικῶν σχέσεων καὶ τῆς ἐπιστήμης εἶνε γινώστα τοῖς πᾶσι τὰ περίπυστα καὶ ἐνδοξα ὀνό-

ματα τῶν ρώστων ἀρχιμανδριτῶν Ὑακίνθου, Ἀβραμίου, Παλλαδίου, Οὐρίου καὶ ἄλλων.

Μνημεῖον μαρτυροῦν τὴν παλαιότητα ὑπαρξίν τῆς ὀρθοδόξου ἱεραποστολῆς ἐν Πεκίνῳ παρίσταται τὸ ἱδρυθὲν περὶ τὸ 1726 πρωτοβάθμιον μοναστήριον τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ὅπερ ὁμῶς δὲν εἶχε μοναχοὺς, ἐλλείπει μέσων πρὸς συντήρησιν αὐτῶν. Ἀφικθὲς εἰς Πεκῖνον τῷ 1898 ὁ ἀρχιμανδρίτης Ἰννοκέντιος μετὰ δραστηριότητος καὶ ἀγάπης ἤρξατο νὰ ἐκτελῇ ἔργα θεάρεστα ἐν τῇ πολυανθρώπῳ ταύτῃ πόλει, διὸ καὶ ταχέως ἠξιώθη τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τοῦ σεβασμοῦ τοῦ τε σινικοῦ πληθυσμοῦ καὶ τῶν ἀληθῶν φίλων τῆς Ρωσσίας.

Γενναιοδώροις συνεισφοραῖς τῶν εὐπορούντων καὶ τῇ ἀρωγῇ τοῦ ὁλοῦ τῶν ἐνδοῶν ὁ ἀρχιμανδρίτης Ἰννοκέντιος ἐν διαστήματι δύο-τριῶν ἐτῶν ἀνῆγειρε δύο μικροὺς ἄλλους ναοὺς ἐπὶ τοῦ δι' ἐράνων ἀγορασθέντος γηπέδου, ἱδρύσε πτωχοκομεῖον καὶ γηροκομεῖον διὰ τοὺς Σίνας, ἐπέξετεινε τὸ κήρυγμα, ἀνενέωσε τὴν διδασκαλίαν ἐν τῇ σινικῇ σχολῇ, ἱδρύσε τυπογραφεῖον καὶ ἐξέδωκε ρωσο-σινικὸν λεξικόν. Πολλὰ ἐπετέλεσεν ὁ ἀρχιμανδρίτης Ἰννοκέντιος καὶ ὡς λειτουργὸς τοῦ Θεοῦ καὶ ὡς ρώστος. Νῦν ὁ ἐν λόγῳ ἀρχιμανδρίτης εὐρίσκεται ἐν Πετρούπολει, μεριμνῶν περὶ τῶν ἀναγκῶν τῶν πνευματικῶν αὐτοῦ τέκνων. Πρὸς ἀνέγερσιν τῶν καταστραφειῶν ἐκκλησιῶν καὶ ἱδρυσιν μετοχιῶν ἐν Πεκίνῳ, Καλγάνῃ, Δουδηνάνῃ καὶ Πηταχόῃ ὠρίσθησαν ὑπὸ τοῦ δημοσίου αὐτοκρατορικοῦ ταμείου 150 χιλ. ρουβλίων, ἀλλὰ διὰ τῶν χρημάτων τούτων εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀνεγερθῶσι πάντα τὰ καταστραφέντα κτίρια. Πρὸς τοῦτο δὲ ὁ ἀρχιμανδρίτης Ἰννοκέντιος ἔχων ὑπ' ὄψιν τοὺς ποιοῦντας τὴν εὐποιάν πρὸς θεαρέστους σκοποὺς, συνέλαβεν ἰδέαν, τὴν πραγματοποιήσιν τῆς ὁποίας καὶ εὐκαιρον νῦν θεωρεῖ, νὰ ἱδρῦσῃ δηλ. ἐν Πετρούπολει ὀρθόδοξον σινικὸν μετόχιον μετὰ ναϊδρίου ἐν αὐτῷ. Ὁ τε ναὸς καὶ τὸ μετόχιον δυνατόν νὰ κατασκευασθῶσιν εἰς σινικὸν ρυθμόν. Ἐν τῷ μετοχίῳ ὁ ἀρχιμανδρίτης Ἰννοκέντιος σκέπτεται νὰ ἱδρῦσῃ ξενῶνα διὰ τὰ τέκνα τῶν Σινῶν, ἅτινα ἐν Πετρούπολει, μακρὰν τῆς ἐπιρροῆς τῶν εἰδωλολατρῶν Σινῶν, θὰ ἠδύναντο νὰ λαμβάνωσι τὴν προσήκουσαν ἀνατροφὴν καὶ μόρφωσιν. Περαιτοῦντες ἐν Πετρούπολει τὰς σπουδὰς αὐτῶν, οἱ νεαροὶ οὗτοι Σῖναι θὰ ἐπέστρεφον εἰς τὴν γενέτειραν αὐτῶν πρὸς συνεργασίαν μετὰ τῶν ἐκεῖ ὀρθοδόξων. Ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ὁ ἀρχιμανδρίτης Ἰννοκέντιος πολὺ

ἐπιθυμεῖ, ὅπως, εἰ δυνατόν, γίνηται καθ' ἑκάστην καὶ κήρυγμα ὑπὸ τῶν φοιτητῶν τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας Πετρούπολεως.

Ἡ ἰδέα τοῦ ἐν λόγῳ ἀρχιμανδρίτου ὅσον εἶνε τολμηρὰ τόσον καὶ ἀξία συμπαθείας. Ὑπάρχουσιν ἐν Πετρούπολει καὶ Μόσχᾳ μετόχια ἀλλοεθνῶν μοναστηρίων τοῦ Ἁγίου Ὄρους, διατί δὲ δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ καὶ φυτῶριον ἀγαθῶν σπορέων καὶ φίλων τῆς Ρωσσίας πρὸς ὁρᾶσιν ἐν τε Κίνα καὶ Μαντσουρίᾳ, ἐν αἷς χώραις ὁ ἀριθμὸς τῶν ξένων ἱεραποστόλων καθ' ἑκάστην αὐξάνει.

Ἐν τῷ ξενῶνι ὁ ἀρχιμανδρίτης Ἰννοκέντιος σκέπτεται νὰ ἱδρῦσῃ ἰδιαίτερον διαμέρισμα, ἐν ᾧ ὅλ' ἐπωλοῦντο τὰ κάλλιστα ἐκ πάντων τῶν σινικῶν ἔργων. Ἐν αὐτῷ ἐπίσης πάντες οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὅλ' ἠδύναντο νὰ λαμβάνωσιν εἰς τὰς ἐρωτήσεις αὐτῶν ἀσφαλεῖς πληροφορίας περὶ τῶν ἐν Κίνα πραγμάτων. Ἡ ἰδέα τοῦ ἀρχιμανδρίτου Ἰννοκέντιου ἐγένετο ἀποδεκτή μετὰ συμπαθείας παρὰ τῶν ζηλωτῶν τῆς Ὀρθοδόξου, ὑπάρχουσι δὲ ἤδη πλέον τῶν 20 προσώπων ἐπιθυμούντων νὰ μεταβῶσιν εἰς Κίναν χάριν ἱεραποστολικοῦ σκοποῦ.

Ἀριστείδης Βούκουνας.

ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΓΑΜΩ
ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗΣ ΑΔΕΙΑΣ ΕΝ ΤΟΥΡΚΙΑ
παρ' ἅπασι τοῖς ὀρθοδόξοις
ΚΑΤΑ ΤΟ ΚΑΝΟΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Τὸ θέμα τοῦτο ὅπερ ἀποτελεῖ ἀντικείμενον μονογραφίας ἐκτενεστάτης, ἥς περίληψις ἀναγινώσκεται ἐνταῦθα, ἐνδιαφέρον ἐστίν, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πολλῆς δεῖται τῆς προσοχῆς, καὶ δικαίως, διὰ λόγους εὐνοήτους περὶ τὴν ἀνάπτυξιν αὐτοῦ καὶ περὶ ἐκείνου μὲν μαρτυρεῖ ἡ τοσαύτη συρροὴ ἀνδρῶν ἐπιστημόνων, περὶ ταύτης δὲ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γείνη μακρότερος λόγος. Ἐν γνώσει καὶ ἐν συναισθήσει ἀμφοτέρων θέλω ἀναπτύξῃ τὸ θέμα τοῦτο διὰ τῆς μελέτης ταύτης ὅσον οἶόν τε συνοπτικῶς.

Ἡ τοῦ γάμου εἰς μέγα μυστήριον ἀνύψωσις καὶ ἡ καθαγίασις ὀφείλονται εἰς τὸν χριστιανισμόν, ὅστις ἀνεκήρυξε τὰς ἀρχὰς ταύτας διὰ τοῦ μεγάλου τῶν ἐθνῶν ἀποστόλου, τοῦ Παύλου, γράφοντος ἐν τῇ πρὸς Ἐφεσίους ἐπιστολῇ αὐτοῦ «τὸ μυστήριον τοῦτο μέγα ἐστίν· ἐγὼ δὲ λέγω εἰς Χριστὸν καὶ εἰς τὴν

Ἐκκλησίαν» (Ἐφεσ. ε' 32). Ὡς μυστήριον δὲ ὁ γάμος ὑπῆχθη, καὶ πρὸς προφύλαξιν καὶ προφυλακὴν ἀπὸ πολλῶν ἀντιξόων καὶ δολίων μηχανημάτων καὶ ἀπατῶν, ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐποπτεῖαν καὶ διαταγὴν τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν χριστιανικῶν Κοινοτήτων, τοῦ ἐπισκόπου, καὶ ἄνευ τῆς ἀδείας τούτου οὐδὲν ἠδύνατο νὰ τελεσθῇ μυστήριον καὶ ἰδίως τὸ τοῦ γάμου, ὡς βεβαιούται ἐκ τῶν ἐπομένων δύο Κανόνων, τοῦ μὲν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, τοῦ δὲ τῆς ἐν Λαοδικείᾳ Συνόδου.

Κανὼν 39 τῶν ἁγίων Ἀποστόλων «οἱ **πρεσβύτεροι καὶ οἱ διάκονοι ἄνευ τῆς τοῦ Ἐπισκόπου γνώμης μηδὲν ἐπιτελείτωσαν· αὐτὸς γάρ ἐστιν ὁ ἐμπεπιστευμένος τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου καὶ τὸν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν αὐτοῦ λόγον ἀπαιτηθόμενος**».

Κανὼν 57 τῆς ἐν Λαοδικείᾳ Συνόδου «... καὶ τοὺς **πρεσβυτέρους μηδὲν πράττειν ἄνευ τῆς γνώμης τοῦ Ἐπισκόπου**».

Προκειμένου νὰ ἐρμηνεύσωμεν τοὺς δύο τούτους Κανόνας, δεόν νὰ προσφύγωμεν εἰς τοὺς σχετικούς κανόνας τῆς νομικῆς ἐπιστήμης καὶ νὰ ἐξετάσωμεν αὐτοὺς κατὰ τὴν **γραμματικὴν, λογικὴν, ἱστορικὴν καὶ συστηματικὴν** ἐρμηνείαν, μελετώντες **τά τε γραφέντα περὶ αὐτῶν κατὰ διαφόρους ἐποχὰς** κατὰ χρονολογικὴν τάξιν καὶ τὴν **προᾶξιν τῆς Ἐκκλησίας** ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς συναρμολογήσεως τῶν Κανόνων τούτων μέχρι τῆς σήμερον, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ **τὰ σχετικὰ ἀναφύοντα ζητήματα**. Ἐν πρώτοις κατ' ἀρχὴν ἐν γένει παρατηρῶ ὅτι ἀμφότεροι οὗτοι οἱ Κανόνες εἶνε ἀπαγορευτικοὶ καὶ ἀφορῶσι τὴν διατήρησιν τῶν θρησκευτικῶν τάξεων καὶ τῶν ἱερῶν θεσμῶν καὶ τὴν πρόληψιν καταχρήσεων, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὴν προστασίαν τῶν μελλονύμφων.

Ἐρχομαι ἤδη εἰς τὴν ἐρμηνείαν τῶν κανόνων αὐτῶν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς μελέτης αὐτῆς καθ' ἣν προδιέγραψα ἀνωτέρω τάξιν.

Ι. Περὶ τῆς κατὰ γράμμα ἐρμηνείας.

Ἡ γραμματικὴ ἐρμηνεία τῆς λέξεως **μηδὲν** ἐν ἀμφοτέροις τοῖς Κανόσι δηλοῖ γενικὴν ἀπαγόρευσιν καὶ πᾶσα ἐξαίρεσις ἀπ' αὐτῆς δεόν νὰ ᾖ ρητὴ, ἄλλως εἶνε ἀπαράδεκτος· αἱ μετ' αὐτὴν ἐρχόμεναι λέξεις **ἐπιτελείτωσαν** καὶ **πράττειν** ὀφείλουσι νὰ ἐπιστήσωσι τὴν προσοχὴν ἡμῶν. Ἡ λέξις **ἐπιτελείτωσαν**, ὡς καὶ ἡ

ἑτέρα **πράττειν** εἶνε ἐν χρήσει ἐν τοῖς Κανόσι **περὶ τῆς τελέσεως μυστηρίων**, οὐχὶ δὲ καὶ περὶ ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, περὶ ὧν χρῶνται ταῖς λέξεσι **διοικεῖτω, διοικεῖτωσαν, ἐχέτω τὴν φροντίδα**, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ 38 Κανόνος τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ὀρίζοντος ἐπὶ λέξεως τάδε· «Πάντων τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων ὁ Ἐπίσκοπος **ἐχέτω τὴν φροντίδα καὶ διοικεῖτω αὐτά**». Καὶ ὁ ὑπομνηματιστὴς Ἀριστηνὸς γράφει «Διοικεῖτω μετὰ κυρείας τὰ τῆς Ἐκκλησίας πράγματα».

Καὶ ὁ Κανὼν 12 τῆς ἐν Νικαίᾳ τοῦ δευτέρου Οἰκουμενικῆς Συνόδου τὴν αὐτὴν ἐπαναλαμβάνει φράσιν.

Ἄρα ἡ φράσις **μηδὲν ἐπιτελείτωσαν** ἐν συνόλῳ οὐδαμῶς ἀναφέρεται εἰς τὰ ἐκκλησιαστικά πράγματα, διότι ὑπὸ γλωσσικὴν ἐποψὴν οὐδέποτε δύναται νὰ λεχθῇ **μηδὲν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων ἐπιτελείτωσαν**.

II. Περὶ τῆς κατὰ πνεῦμα ἐρμηνείας.

Ἡ λογικὴ ἐρμηνεία συμπληροῖ τὴν γραμματικὴν. Εἰς ἀπόδειξιν ὅτι ἡ φράσις **μηδὲν ἐπιτελείτωσαν** δὲν ἐννοεῖ, οὐδ' ἠδύνατο νὰ ἐννοῇ, **μηδὲν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων**, ἔρχεται ἡ ἐπακολουθοῦσα ταύτῃ αἰτιολογία «**αὐτὸς γάρ ἐστιν ὁ ἐμπεπιστευμένος τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου καὶ τὸν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν αὐτῶν λόγον ἀπαιτηθόμενος**», ἥτις ἀποτελεῖ τὴν λογικὴν ἐρμηνείαν τοῦ 39 Κανόνος καὶ ἀναφέρεται εἰς τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου καὶ εἰς τὸν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν αὐτοῦ λόγον, ἀλλ' ἀμφότερα **λαὸς καὶ λόγος ὑπὲρ τῶν ψυχῶν** δὲν εἶνε ποσῶς **πράγματα ἐκκλησιαστικά**· καὶ διὰ τῆς ἐρμηνείας ταύτης αἴρεται πᾶσα ἀμφιβολία ὅτι τὸ **μηδὲν ἐπιτελείτωσαν** δὲν νοεῖ ποσῶς **ἐκκλησιαστικά πράγματα**· ἄλλως τε **ὁ λαὸς τοῦ Κυρίου καὶ ὁ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν αὐτῶν ἀπαιτηθόμενος λόγος** δὲν εἶνε ποσῶς πράγματα, οὐδὲ ἔχουσι τι κοινὸν πρὸς ταῦτα, καὶ ἀντίκεινται εἰς τὴν ὑλὴν.

Ἄλλην ἀπόδειξιν αἴρουσα καὶ τὴν ἐλαχίστην ἀμφιβολίαν περὶ τῆς προμνησθείσης λογικῆς ἐρμηνείας ἐστὶ καὶ τὸ ὅτι οἱ πρεσβύτεροι καὶ διάκονοι δὲν ἠσχολοῦντο περὶ τὴν διοίκησιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων καὶ ὅτι συνήθως πρὸ τῆς Δ' ἐν Χαλκιδόνι Οἰκουμενικῆς Συνόδου διοικητὰι αὐτῶν ἦσαν λαϊκοί. Κανὼν 26 τῆς ἐν Χαλκιδόνι Συνόδου, Σχόλιον Βαλσαμῶνος «ὡς

ἔοικε πρὸ τοῦ παρόντος Κανόνος οἱ πλείους τῶν ἐπισκόπων λαϊκοὺς ἐποίουν οἰκονόμους· ἄρα προκειμένου περὶ πρεσβυτέρων καὶ διακόνων, καὶ οὐχὶ περὶ οἰκονόμων, ἢ θράσις **μηδὲν ἐπιτελείωσαν** δὲν ἀναφέρεται ποσῶς εἰς τὰ ἐκκλησιαστικά πράγματα.

(ἔπεται συνέχεια).

Μ. ΚΑΡΑΒΟΚΥΡΟΣ
δικηγόρος

ΜΕΛΕΤΗ

περὶ τῆς ἀναγκαιότητος

ΤΗΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΣ ΘΕΙΑΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ (*)

Β'.

§ Οἱ τῆς ἐξωτερικῆς θείας λατρείας πολέμιοι καταννοῦντες, φαίνεται, τὸ ἀνίσχυρον, ὡς ἤδη ὑφ' ἡμῶν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἀπεδείχθη, τῆς ἐνστάσεως αὐτῶν, ὅτι ἡ ἄφρων λατρεία ἰκανὴ εὔσα ὅπως περιθάλψῃ καὶ κρατύνη τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα, οὐδὲν ἔτι χρήζει τῆς ἐξωτερικῆς ἐκδηλώσεως, ὁχυροῦνται ὅπισθεν ἑτέρων ἐπιχειρημάτων, ἅτινα θέλομεν ἴδῃ ἐν τοῖς ἐφεξῆς. Οἱ ὁπαδοί, λέγουσι, μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς θρησκείας ὑποβάλλονται ὑπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ὑποχρεωτικὴν λατρείαν, περιοριζομένης οὕτω τῆς ἐλευθερίας τοῦ πνεύματος ἐνὸς ἐκάστου ὅπως ἐκφράζῃ κατ' ἰδίαν δι' ἰδιαιτέρων ἐξωτερικῶν μορφῶν τὸ θρησκευτικὸν αὐτοῦ αἶσθημα κατὰ τὸ μέτρον τῶν ἑαυτοῦ σκέψεων καὶ ἀναγκῶν. Ἀλλ' οἱ τὰ τοιαῦτα δισχυρίζομενοι ἀγνοοῦσι, φαίνεται, ὅτι ἡ θρησκεία διὰ τῶν κοινῶν προσευχῶν καὶ τελετῶν καὶ τῶν δημοτελῶν ἐορτῶν κύριον σκοπὸν προτίθεται τὴν πνευματικὴν συνένωσιν καὶ τὸν μεταξὺ ἀλλήλων σύνδεσμον τῶν ἀνθρώπων, ἀποτελούντων οὕτως μίαν κοινωνίαν, ἥς τὰ μέλη δέον νὰ ἐμφορῶνται τῶν αὐτῶν θρησκευτικῶν καὶ ἠθικῶν ἰδεῶν καὶ πεποιθήσεων, καὶ νὰ ἔχωσι τὰς αὐτὰς θρησκευτικὰς ἀνάγκας, τὰ αὐτὰ αἰσθήματα καὶ τὰς αὐτὰς, ὡς δυνατόν, ἠθικὰς τάσεις. Ἡ ἀτομικότης, τὸ πνεῦμα τῆς ἀπομονώσεως, ἡ κερχωρισμένη ἐνέργεια, ἡ διὰκρισις καὶ ἡ διαίρεσις, ταῦτα πάντα ἀντίκεινται τῇ οὐσίᾳ τῆς θρησκείας. Ὅπως δὲ ἐν τῇ κοινωνίᾳ ὑπάρχουσι γενικαί τοῦ νόμου διατάξεις, ἀφορώσαι τοὺς πάντας, οὕτω καὶ ἐν τῇ θρησκευτικῇ καὶ ἠθικῇ βίᾳ τῶν ἀνθρώπων κατὰ μείζονα λόγον. Κατὰ ταῦτα λοιπὸν δὲν ὀφείλει καὶ ἡ ἐξωτερικὴ θεία λατρεία νὰ λάβῃ κατ' ἀνάγκην ἐνισχύσιν καὶ ὑποχρεωτικὴν μορφήν ἀφορώσαν τοὺς πάντας; Αἱ γενικαὶ καὶ πάνδημοι ἐκδηλώσεις τῆς προσευχῆς καὶ αἱ ἱεροτελεστίαι ἀποτελοῦσιν ἀναντιρρήτως

φυσικὴν συνέπειαν τῶν θρησκευτικῶν αἰσθημάτων καὶ τάσεων. Δὲν ἀπαιτεῖται δὲ μακρὰ ἔρευνα ὅπως ἀποδείχθῃ ὅτι ὅπως πάντες ἐμολογοῦσι μίαν καὶ τὴν αὐτὴν θρησκείαν καὶ τὰ αὐτὰ δόγματα, ἔχουσι δὲ τὰ αὐτὰ θρησκευτικὰ αἰσθήματα καὶ τὴν αὐτὴν κλήσιν, οὕτως ὀφείλουσιν ἵνα ὧσιν ἐσφραγισμένοι τῇ αὐτῇ χαρακτὴρι τῆς ἐνότητος καὶ κοινότητος τῆς λατρείας, ἥτις χρησιμεύει ὡς ἐξωτερικὴ ἐκφρασις καὶ ἐνσάρκωσις πάντων τούτων. Πόσον δὲ ὀρθὴ καὶ σκοπιμὸς εἶναι ἡ διάταξις ὠρισμένης καὶ ὑπὸ μίαν μορφήν ἐκδηλουμένης δημοσίου ἐξωτερικῆς θείας λατρείας, τοῦτο καταφαίνεται ἐξ αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ καὶ τῆς ἀναγκαιότητος τῆς λατρείας καὶ οὐδαμῶς παρίσταται ὡς προὖον οἰασθήποτε αὐθαρέτου διατάξεως καὶ ὀργανώσεως, ἥκιστα δὲ ὡς ἐπινόημα αὐτόβουλον τοῦ κλήρου, ὃς κέκληται ἵνα συντελέσῃ εἰς τὴν ἀποστολήν, ἣν ἐπιδιώκει ἡ ἐξωτερικὴ θεία λατρεία τ. ἔ. τὴν συνένωσιν πάντων τῶν πιστευόντων ὑπ' ἓνα ἀρχηγόν καὶ τελειωτὴν τῆς σωτηρίας αὐτῶν, τοσοῦτο μᾶλλον ὅσον τοῦ θρησκευτικοῦ γεγονότος, τῆς ἐξωτερικῆς δηλονότι ἐκδηλώσεως τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος, ἔχῃ καὶ μαρτυρίας ἀνευρίσκομεν κατὰ τὴν πρώτην σύμπληξιν καὶ ἀπαρχὴν τῶν λαῶν, ὅτε οὔτε κοινὴ τις λατρεία ἦν καθιερωμένη, οὔτε θετικὸν ὑπῆρχε θρησκευμα, ἀλλ' οὔτε καὶ ἱερατικὴ τις τάξις οἰασθήποτε ἦτο ὀργανωμένη.

§ Ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε εἰρημένων νομίζομεν ὅτι σαφῶς καταδείκνυται ἡ ἀναγκαιότης τῆς κοινῆς καὶ ὑποχρεωτικῆς λατρείας, ἅτε τοῦ περιορισμοῦ τῆς ἐλευθερίας τοῦ πνεύματος, ὃν διαβλέπουσιν ἐν τῇ κοινῇ τελουμένη λατρείᾳ οἱ πάντες προνοῦντες, μόνον κατὰ φαντασίαν ὑφίσταμένου καὶ κατὰ συνέπειαν οὐδαμῶς ἀναγκαζομένου τοῦ ἀνθρώπου ὑφ' οἰασθήποτε ἐξωτερικῆς βίαις ἢ δυνάμεως ὅπως συμμετέχῃ τῆς δημοσίου ἐξωτερικῆς λατρείας καὶ ἐκπληρῇ τὰς ὑπ' αὐτῆς ὑπαγορευόμενας διατάξεις. Ἀκριβῶς ὁ τοιοῦτος καταναγκασμός, εἴ γε ὑφίστατο, ἤθελεν ἐπενέγκει ἀποτέλεσμα ὅπως ἀντίθετον τῇ ὑπὸ τῆς ἐξωτερικῆς λατρείας ἐπιδιωκομένῃ, ἅτε τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος ἀποτροπιζομένου τὴν βίαν καὶ οὐδαμῶς αὐτῇ ὑποτασσομένου.

§ Οὐδεμιᾶς δὲ ὑποστάσεως καὶ ἀληθείας ἔχεται περαιτέρω τὸ δισχυρίζεσθαι, ὅτι ἡ ἐξωτερικὴ θεία λατρεία ὑποθάλλει καὶ διερεθίζει τὴν πολυτέλειαν, τὴν λυμνινομένην ἀπάσας τὰς κοινωνικὰς τάξεις ἀδιακρίτως, διὸ καὶ οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ ἀναγκαιοτέρα ἀποβαίνει ἢ φειδῶ ἢ ἐν τῇ θείᾳ λατρείᾳ, ἀναστελλομένης πάσης δαπάνης ἀφορώσης τὴν διακόσμησιν καὶ συντήρησιν τῶν ἱερῶν ναῶν, πρὸς δὲ καὶ τὸ ὅτι ἡ ἐν ἡμέραις τακταῖς συγκρότησις ἱερῶν τελετῶν καὶ πανηγύρεων καθιστᾷ τὸν λαόν ἀδιάφορον πρὸς αὐτάς, καθόσον πολλὰς καὶ συνεχῶς ἐπαναλαμβανόμεναι, ἀπεβαίνουν ἥττον σεβασταὶ παρ' αὐτῶν. Οἱ οὕτως

(*) Ἰδεε συνέχεια ἀπὸ σελ. 445—446 π. ἔ.

σκεπτόμενοι λυσιτελέστερον βεβήτως νομίζουσιν ἐν τῇ οἰκονομολογικῇ ταύτῃ δεινότητι αὐτῶν, ὅπως ὁ πλοῦτος καταδραπανᾶται καὶ καταναλίσκῃται πρὸς σύστασιν δημοσίων θεάτρων καὶ ποικίλων ἄλλων ψυχγωγικῶν κέντρων. Ὅτι ὅμως λίαν ἀναγκαῖόν ἐστι ὅπως παρέχεται τῷ λαῷ ὑψηλὴ ἰδέα περὶ τῆς θείας μεγαλωσύνης, ἡ δὲ ἐξωτερικὴ θεία λατρεία καταστῇ ὅσον οἷόν τε μεγαλοπρεπεστέρα καὶ ἐπιβλητικωτέρα τοῦτο καταφαίνεται ἐκ τῶν ὑψηλῶν αἰσθημάτων, ἃτινα ἐγγενῶς αὐτῷ ἡ παρὰστασις εἰς σεμνοπρεπῆ καὶ ἐπιβλητικὴν λατρείαν. Ἀδύνατον δὲ φυσικῶς εἶναι αἰχμαλωτισθῇ ἡ φαντασία τοῦ λαοῦ, ἐὰν μὴ πρὸ τῶν ὀρθολογικῶν αὐτοῦ πρόκεινται τὰ ἀντικείμενα ἐκεῖνα, εἰς τὰ ὅποια ἀποδίδει μεγίστην ἀξίαν καὶ τιμὴν. Πόρρω δ' ἀπέχοντα ἡ χριστιανικὴ θρησκεία ὅπως διὰ τῆς λατρείας αὐτῆς ἐμπνέει εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὴν πρὸς τὴν πολυτέλειαν τάσιν, τούτωντιον αὐτὴ ἐκ τῶν ψυχῶν τῆς ἰδέας τραπέζης τρέφει πάσης σχεδὸν τὰς καλὰς τέχνας, καθόσον ὁ,τι ἐν αὐτῇ τυγχάνει δευτερεῦον καὶ ἐπουσιῶδες, τοῦτο καθίσταται παρ' αὐταῖς πλουσιωτάτη πηγή, ἐξ ἧς οἱ ἔξοχοι νόες καὶ θεράποντες τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, ζωγραφικῆς, μουσικῆς, ποιήσεως καὶ εὐγλωττίας ἠντλήσαν καὶ θέλουσιν ἐσκαί ἀντλή τὰς ὑψηλοτέρας αὐτῶν ἐμπνεύσεις. Κεκτημένη δὲ τὸν πλοῦτον τοῦτον μετ' ἀνεξαρτησίας καὶ οὐδὲν ὅπως ὑπ' αὐτοῦ ἐπηρεαζομένη ἐν τῇ ἐξασκήσει τῆς πνευματικῆς αὐτῆς λατρείας, ὡς μεγάλη βασιλὶς, εἰς ἣν ταῦτα πάντα ἀποδίδονται φύσει, ἐπιτρέπει εἰς περισσώσιν αὐτὴν πρὸς ὠφέλειαν καὶ πνευματικὴν τέρψιν τοῦ ἀνθρώπου μᾶλλον ἢ αὐτῆς, ἥς πᾶν κῆρυγμα καὶ πᾶς διάκονος ἀμαυροῦται καὶ ἐκλείπει ἀπέναντι τοῦ οὐρανοῦ αὐτῆς Νομίου, τοῦ ἀγιοτάτου τούτου θύματος τῆς ἀγάπης, τοῦ λαμπρόντος καὶ δοξάζοντος αὐτὴν ἐν ταῖς ἐρημίαις καὶ τοῖς σπηλαίοις πολλῶν πλείον τῶν πομπῶν καὶ μεγαλοπρεπειῶν τῶν ἐκκλησιαστικῶν κέντρων.

§ Ἐπίσης ἀνυπόστατος ἐλέγχεται καὶ ὁ ἕτερος ἰσχυρισμὸς τῶν πολεμίων τῆς ἐξωτερικῆς θείας λατρείας, ὅτι αὐτὴ τακτικῶς καὶ συνεχῶς τελουμένη, ἀπόλλυσι τὴν ἐαυτῆς ἀξίαν, καθισταμένη φορτικὴ παρὰ τῷ λαῷ, ὅστις τούτωντιον, πρὸς μεγίστην λύπην τῶν τὰ τοιαῦτα ὡς ἀπὸ τρίποδος δογματιζόντων, πασσοδεῖ συρρεῖ κατὰ τὰς εὐτήμους τῆς θρησκείας αὐτοῦ ἡμέρας ἐν τοῖς νοοῖς πρὸς δοξολογίαν Ἐκείνου, ἐν ᾧ ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν. Κατὰ δὲ τὸν σοφὸν Λακορδαῖρον (Lacordaire) «ὁσάντις πρῶτον καταντᾷ διηνεκὲς καὶ καθολικόν, περιέχει ἀναγκάως μυστηριώδη τινὰ ἀρμονίαν πρὸς τε τὰς ἀνάγκας καὶ τὸν προορισμὸν τοῦ ἀνθρώπου». Καὶ ἡ ἐξωτερικὴ ἐπομένως θεία λατρεία παρέχοντα τοῖς ἀνθρώποις τὸ ὑψιστον ἀγαθόν, ἐνισχύει τὸν ἀμοιβαῖον αὐτῶν σύνδεσμον καὶ διδάσκει αὐτοὺς εἰς θεωρῶσιν ἀλλήλους ἀνεξαρτήτως πάσης κοινωνικῆς διακρίσεως ὡς ἴσους

πρὸ τοῦ θρόνου τῆς θείας μεγαλωσύνης, ὡς μέλη μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας τοῦ οὐρανοῦ Πατρός, ὡς ἀδελφοὺς ἐν Χριστῷ. Εἰς πάντας δὲ τούτους προβάλλονται αἱ αὐταὶ προσευχαί, αἱ αὐταὶ ἱερὰ διατυπώσεις, οἱ αὐτοὶ θεσμοὶ καὶ αἱ αὐταὶ ἱεροτελεστείαι. Ἐπειτα δὲ τίς ὁ ἀγνοῶν ὅτι ἐν τῇ κοινῇ θεῇ λατρείᾳ λαμβάνει ὁ ἄνθρωπος μαθήματα ὑψηλὰ καὶ ὑποθηκὰς τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς, φωτίζεται καὶ κρατύνεται ἡ ἠθικὴ αὐτοῦ συνείδησις, ἡ δὲ ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ ἀνθρώπου λαμβάνοντα χώρον ἱερὰ κατάνυξις ἀπελευθεροῖ αὐτὴν, ἔστω καὶ πρὸς ὦρην, ἀπὸ τῶν ταπεινῶν καὶ χαμαιζήλων παθῶν, συμπερόντων καὶ τάσεων καὶ διατίθηται αὐτὴν εὐαρέστως εἰς τὴν ἀληθῆ λατρείαν τοῦ Ὑψίστου. Οὐδεὶς δὲ ὁ ἀρνούμενος ὅτι ὅσοι συχνότερον καὶ ἰσχυρότερον λαμβάνει ὁ ἄνθρωπος τὰ αὐτὰ ἠθικὰ μαθήματα καὶ δοκιμάζει τὰ αὐτὰ ἱερὰ συναισθήματα ἐν τῷ καιρῷ τῆς θείας λατρείας, τοσούτω στενώτερον προσεγγίζει τῷ πλησίον αὐτοῦ. Τοῦτο δύνανται ν' ἀρνηθῶσι μόνον ἐκεῖνοι, οἵτινες θεωροῦσιν ὡς ματαίαν καταχνάωσιν χρόνου τὴν κοινὴν προσευχὴν καὶ τὴν ἐν τῇ κοινῇ λατρείᾳ παρούσαν, τὴν ὁποῖαν παντὶ σθένει καὶ συστηματικῶς ἀποφεύγουσιν ὅπως οὕτω ἐκδηλώσωσι περιφανῶς τὴν πρὸς τὰ θεῖα ψυχρότητα καὶ ἀδιαφορίαν αὐτῶν. Ἐὰν ὅμως οὗτοι ἐξήταζον τὸ πρᾶγμα ἐπισταμένως καὶ ἀμερολήπτως, καὶ ἔρριπτον ἐν βλέμμα ἐπὶ τῶν τελούντων εἰλικρινῶς τὰς θρησκευτικὰς ταύτας ἀνάγκας, ἤθελον συνομολογήσει μεθ' ἡμῶν ὅτι αἱ κοιναὶ προσευχαί, ἡ ἐν τῇ κοινῇ θεῇ λατρείᾳ παρούσα καὶ ἡ ἐν ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς τελεταῖς συμμετοχὴ οὐ μόνον παρίστανται ὡς ἐν τῶν ἀρίστων εἰδῶν τῆς ἐκδηλώσεως τῆς θρησκευτικότητος καὶ ἠθικότητος, ἀλλὰ καὶ συνεργοῦσιν εἰς τὴν ἠθικὴν ἀνάπτυξιν καὶ τελειοποίησιν τοῦ ἀνθρώπου. Τοιοῦτοτρόπως δὲ ἡ ἐξωτερικὴ λατρεία ἀποβαίνει ἐν τῶν ἀρίστων μέσων πρὸς παγίωσιν καὶ ἐνίσχυσιν τῆς πνευματικῆς ἀδελφότητος καὶ ἐνώσεως τῶν ὁπαδῶν μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς θρησκείας, ἅμα δὲ καὶ πρὸς διέγερσιν καὶ ἐνίσχυσιν τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος, καθόσον λίαν δύσκολον νὰ ὑποδείξῃ τις ἕτερον μέσον τοῦ ἰσχυρῶς εἰσάγειν ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ συνειδήσει τὰς θεοσδότους ἀληθείας τῆς θρησκείας, τρέφειν δὲ καὶ ἐνισχύειν τὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις καὶ συναισθήματα τὰ οὕτως περιφανῶς ἐκδηλούμενα ἐν τῇ ἐξασκήσει τῆς ἐξωτερικῆς θείας λατρείας καὶ πρὸς μίμησιν διεγείροντα τοὺς ἀσθενεστέρας περὶ τὴν πίστιν διακειμένους. Τοῦτων δ' οὕτως ἐχόντων τί δύναται ἀσφαλέστερον καὶ μονιμώτερον νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἄνθρωπον πρὸ τοῦ χαίνοντος βράθρου τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἠθικῆς καταπτώσεως, ἐὰν μὴ ἡ ἐν τῷ διακόσμῳ τῆς χριστιανικῆς λατρείας ἀπαστρέπτουσα λάμψις τῆς ἀληθείας, ἡ ὑπομιμνήσκουσα τοῖς ἀνθρώποις τὴν ὑψηλὴν αὐτῶν καταγωγὴν καὶ κλήσιν

καὶ διεγείρουσα ἐν αὐτοῖς εὐσεβεῖς σχέψεις καὶ διαθέσει. Βεβαίως ὑπάρχουσι καὶ ἄνθρωποι, ἐπὶ τῶν ὁποίων οὐδὲν ἔπενεργεῖ καὶ αὐτὴ ἡ ὑψηλὴ καὶ κατανυκτικωτάτῃ θεία λειτουργία, ἢ οὕσα τὸ κέντρον καὶ ἡ ψυχὴ τῆς ἐξωτερικῆς θείας λατρείας. Ἀλλ' ἡ ὑπαρξὶς τῶν τοιούτων, ἐν οἷς πᾶν αἰσθημα θρησκευτικὸν ἐξέλιπεν ἀποχρυσταλλωθὲν, οὐδὲν ἔλαττο τὴν εὐεργετικὴν ἐπίρροσιν τῆς ἐξωτερικῆς λατρείας ἐπὶ τῶν ἀληθινῶν τοῦ Θεοῦ λατρευτῶν.

Φιλόθεος Μηχανλίδης
πρωτοσύγκελλος τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Σηλυβρίας

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

— **Κυπριακὸν ζήτημα.** — Ἐν συναφείᾳ πρὸς ὅσα ἐν προηγούμενοις ἡμῶν φύλλοις ἐγράφεμεν περὶ τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ ζητήματος Κύπρου, προσθέτομεν σήμερον τὰ ἀκόλουθα: Ἡ σεπτὴ πατριαρχικὴ διαιτησία βλέπουσα ἅψ' ἐνὸς τὸ ἀπροχώρητον καὶ ἀδιέξοδον εἰς ὃ ἡ ἐκλογὴ ἀρχιεπισκόπου εἶχε φθάσῃ παρὰ τοῖς ἐν τῇ νήσῳ, χρωμένῃ δ' ἅψ' ἐτέρου ἐλλόγως τοῖς δικαιώμασιν αὐτῆς, προσέβη εἰς τὴν ὑπόδειξιν τριῶν υποψηφίων, πάντων προσώπων ξένων καὶ οὐδετέρων πρὸς τὰ ἐκὲ κομματικὰ πάθη, συνενούντων δ' ἐν ἑαυτοῖς καὶ τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα. Οἱ τρεῖς οὗτοι υποψήφιοι εἰσιν: Ὁ σεβ. ἅγιος Μελετίου Ἰωακείμ, ὁ σεβ. ἅγιος Κυριακουπόλεως (ἐκ τοῦ κλήματος τοῦ Ἱεροσολυμιτικοῦ Θρόνου καὶ Κύπριος τὴν πατρίδα) καὶ ὁ πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτης Γρηγόριος Κωνσταντινίδης, Μ. ἱεροκήρυξ τῆς Μ. Ἐκκλησίας. Καίτοι δὲ κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης διεμαρτυρήθη ὁ ἅγ. Κιτίου καὶ ἡ περὶ αὐτὸν μερίς, καίτοι ἡ Α. Μ. ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Φώτιος ἐδήλωσεν ἐσχάτως, ὅτι δὲν ἐγκρίνει τὴν εἰς τὴν τοιαύτην ἀπόφασιν συμμετοχὴν τοῦ ἐνταῦθα ἀντιπροσώπου του, οὐχ ἥττον ἢ τε ἱερὰ Σύνοδος Κύπρου, ἐπαρχιακά τινα κέντρα αὐτῆς, οἱ μετριοφρονέστεροι τῶν Κυπρίων καὶ ὁ ἀμερόληπτος τύπος ἐπικροτοῦσιν εἰς τὴν τοιαύτην δικαίαν, ἀμερόληπτον καὶ τελεσφόρον διαιτητικὴν ἀπόφασιν.

— **Μητροπολίτης Κορυτσᾶς.** — Ὁ σεβασμ. Μητροπολίτης Κορυτσᾶς Γερβάσιος μέλλων μετ' ὀλίγον ν' ἀποχωρήσῃ τῆς ἀγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου, ὡς ἀντικατασταθεὶς, ἡτήσατο ὅπως ἐξελεγχθῶσιν ἀρμόδιως οἱ λογαριασμοὶ τῆς διαχειρίσεως αὐτοῦ ὡς ταμίου τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς. Ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος διώρισεν ἐπὶ τούτῳ ἐπιτροπὴν ἐκ τοῦ σεβασμ. ἁγίου Μηθύμνης Στεφάνου καὶ τῶν κκ. Κ. Σαραφειανοῦ, λογιστοῦ τοῦ ἐθνικοῦ Ταμείου, καὶ Ἰωάννου Ἀσπριώτου.

— **Μητροπολίτης Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης.** — Ὁ σεβασμ. Μητροπολίτης Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης Δωρόθεος διὰ τηλεγραφημάτων αὐτοῦ, ἀναγνωσθέντος ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς παρελθ. Τρίτης, ἡγγεῖλε τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅτι αἰσίως ἀφίκετο εἰς τὴν ἑδρὰν τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ καὶ ἐγκαρδίου ἔτυχεν ὑποδοχῆς παρὰ τῷ ποιμνίῳ αὐτοῦ.

— **Νέοι συνοδικοί.** — Ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Σμύρνης Βασίλειος τηλεγραφικῶς ἀνεκοίνωσε τῇ Α. Θ. Παναγιότητι ὅτι μετὰ τὴν κυριακὴν τῆς Ὁρθοδόξιας ἐλεύσεται εἰς βασιλεύουσαν πρὸς ἀνάληψιν τῶν συνοδικῶν αὐτοῦ καθηκόντων.

Ὡσαύτως ὁ σεβασμ. Μητροπολίτης Ἡλιουπόλεως Ταράσιος τηλεγραφικῶς τε καὶ διὰ γράμματος ἡγγεῖλεν ὅτι συμμορφούμενος πρὸς τὰς δοθείσας αὐτῷ ὁδηγίας θέλει σπεύσει ἐγκαίρως εἰς βασιλεύουσαν ἵνα ἀναλάβῃ τὰ συνοδικὰ αὐτοῦ καθήκοντα.

— **Πατριαρχικὰ συλλαλητήρια.** — Τῆς Α. Β. Ὑ. τοῦ ἡγεμόνος τῆς Βουλγαρίας Φερδινάνδου ἄγοντος χθὲς τὴν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων αὐτοῦ ἑορτὴν, ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης διεβίβασε τὰς συγχαρακτηρίους αὐτοῦ εὐχὰς τῷ ἐνταῦθα πράκτορι τῆς Βουλγαρίας κ. Γκέσωφ διὰ τοῦ Μ. Πρωτοσυγγέλλου Χρυσοστόμου καὶ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Α' Πατριαρχικοῦ Γραφείου κ. Ἰ. Α. Τανταλίδου.

— **Πατριαρχικὰ συλλαλητήρια.** — Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμεν. Πατριάρχης διεβίβασε χθὲς τὰ θερμὰ συλλαλητήρια τῷ ἐπιτετραμμένῳ τῆς ἐνταῦθα Ρουμανικῆς πρεσβείας διὰ τοῦ Μ. Πρωτοσυγγέλλου Χρυσοστόμου καὶ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Α' Πατριαρχικοῦ Γραφείου Ἰ. Α. Τανταλίδου ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀειμνήστου πρεσβευτοῦ Γκίκα, συμβάντι ἐν Παρίσις.

— **Πατριαρχικὰ προσήσεις.** — Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος Χρυσόστομος ἐντολῇ τῆς Α. Θ. Π. ἐπισκεψάμενος τῇ π. Τρίτῃ τὴν Α. Ὑ. τὸν ἡγεμόνα τῆς Σάμου Μιχαλάκη Γρηγοριάδην ἐφέντην καὶ τὴν Α. Ε. τὸν Ἀριστείδην ἐφέντην Κυριακοῦ διηρμήνευσε τὰς πατριαρχικὰς προσήσεις τῷ μὲν πρώτῳ ἐπὶ τῇ αἰσίᾳ εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν ἐπ' ἀδείᾳ ἀφίξει, τῷ δὲ δευτέρῳ ἐπὶ τῇ ἑναγχοῦς ἐπιδαψιλευθείσῃ αὐτῷ αὐτοκρατορικῇ εὐμενείᾳ καὶ τιμητικῇ διακρίσει.

Ὡσαύτως αἱ πατριαρχικὰ συγχαρακτηρίοι προσήσεις διεβιβάσθησαν προχθὲς διὰ τοῦ Μ. Ἀρχιδιακόνου Λαυρεντίου καὶ τῇ Α. Ε. τῷ Γ. Φραγκῆζ ἐφέντη, ἀρχιμηχανικῶ ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν δημοσίων ἔργων, ἐπὶ τῇ ὑπὸ τῆς σεβαστῆς Αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως προσφάτῳ προαγωγῇ αὐτοῦ εἰς τὸν βαθμὸν βασιλῆα.

— **Ἐπισκέψεις.** — Προχθὲς περιηγήτριαί τινες ἀμερικανίδες ἐπισκεψάμεναι τὰ ἡμέτερα Πατριαρχεῖα ἐζήτησαν ἵνα ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιον τῆς Α. Θ. Π. καὶ ἀσπασθῶσι τὴν δεξιὰν Αὐτῆς. Ἡ Α. Θ. Π. ἐδέξατο εὐμενῶς τὰς δεσποίνας ταύτας.

Τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἰκουμεν. Πατριάρχην ἐπισκέψαντο αἱ Α. Α. Ε.Ε. ὁ Ἀλέξ. Παντζήρης βέης, ὁ Ἀνδρέας Κοπάσης ἐφέντης, ὁ ἐρίτιμος Εὐστάθιος Εὐγενίδης, χθὲς δὲ ἡ Α. Ε. ὁ ἐνταῦθα πρεσβευτὴς τῆς Σερβίας στρατηγὸς Σάββας Γκρουῖτς ἐν συνοδείᾳ τοῦ Α' γραμματέως Μ. Ἀποστόλοβιτς.

— **Ἐπέτειος ὀνόματος.** — Τοῖς ἁγιοτίμοις κκ. Χ. Λάφω, Χ. Κλοσόγλου, Χ. Ραμφιάδῃ καὶ Χ. Δεβετζῇ, ἄγουσι τῇ π. Κυριακῇ τὴν ἐπέτειον αὐτῶν ὀνοματικὴν ἑορτὴν, ἡ Α. Θ. Π. εὐχρηστῆθαι νὰ διαβιβάσῃ τὰς εὐχὰς καὶ συγχαρακτηρίους προσήσεις διὰ τοῦ Μ. Ἀρχιδιακόνου Λαυρεντίου καὶ τοῦ διακόνου Ἱεροθέου Ἀνθουλίδου.

— **Ἐπισκευαὶ τῶν Πατριαρχείων.** — Ὑπὲρ τῶν ἐπισκευῶν τῶν Πατριαρχείων ὁμογενὴς κοινότης ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ τεκμήριον ζηλωτῆς καὶ ἀξιομιμήτου στοργῆς καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν παρεχομένη ἀπέστειλε τῇ Α. Θ. Π. τῷ Οἰκ. Πατριάρχῃ φράγκα χρυσᾶ χίλια.

Ὡσαύτως οἱ ἐν Ραιδεστῷ ἔγκριτοι ὁμογενεῖς Θεοδωρίδης καὶ Μαργαριτῶφ ἀπέστειλαν ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ ἀνὰ 5 λιρ. ὅθωμ. ἑκάτερος ὁ δὲ κ. Π. Τσόλας λ'ρ. ὅθωμ. 20.

Ἀνακριβῶς ἐσημειώθη ἐν τῷ προηγούμενῳ φύλλῳ ὅτι ὁ ἅγιος Μεσημβρίας Χαρίτων προσήνεγκεν ὑπὲρ τῶν ἐπισκευῶν τῶν Πατριαρχείων 5 εἰκοσάφραγκα. Ὁ προσενηγκῶν ταῦτά ἐστιν ὁ ἅγιος πρῶην Μεσημβρίας Γεννάδιος, ἀρχιερατικὸς προϊστάμενος Σταυροδρομίου.

NEA BIBLIA

Ἱστορικαὶ δελίδες (Ἰωακείμ ὁ Γ').

Ὁ διὰ πολλῶν δημοσιεύσεων αὐτοῦ λίαν εὐφύμως τῷ ἡμετέρῳ δημοσίῳ γνωστὸς ἐλλόγιμος κ. Κ. Σπανούδης ἀγγέλλει τὴν ὑπὸ τὸν ἁνωτέρω τίτλον μετ' οὐ πολὺ ἐκδοσιν καλλιτεχνικοῦ τόμου, ἐξ 20 τυπογραφικῶν φύλλων ἀπαρτιζομένου, καὶ ὑπὲρ τὰς 150 εἰκόνας ἀρίστης τέχνης περιλαμβάνοντος καὶ ἔχοντος ὡς θέμα τὸ γεγονός τῆς τοῦ δευτέρου πικρῆς ἐκλογῆς τῆς Α. Θ. Παναγιώτητος, τοῦ Οἴκου. Παναγίου Ἰωακείμ τοῦ Γ'.

Ἐπιφυλασσόμενοι ὅπως μετὰ τὴν ἐκδοσιν ποιήσωμεν τὸν προσήκοντα λόγον περὶ τοῦ πονήματος συνιστώμεν θερμῶς αὐτὸ πᾶσι τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώταις.

Τοῦ ἔργου θὰ γίνωσι δύο ἐκδόσεις, ἡ λαϊκὴ ἐκδοσις θὰ τιμᾶται 12 γρυσίω, ἡ δὲ πολυτελής μιᾶς ὥθμ. λίρας ἐνταῦθα καὶ 25 φρ. χρυτῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ.

ΟΙΚΟΤΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Καλεῖται ὁ Σεραφεῖμ Καζαντζόγλου, ἔμπορος, ὑπὸ ἡγεσίας τῆς ὁδοῦ Κτῆρ ὑπ' ἀριθμ. 17, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν, καὶ ὥραν 2 μ. μ. μετὰ τὴν παρέλευσιν τριάντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ, εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διορισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐπὶ διατροφῇ ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς αὐτοῦ γυναικὸς Σουλτάνης Σ. Καζαντζόγλου, ὑπηκόου Ὁθωμανῆς, κατοικοῦ Ταταούλων Κωνσταντινουπόλεως, κατὰ τὴν συνοικίαν Σινέμ-κιοῖ, παρὰ τῇ ὁδῷ Σαατζῆ, ὑπ' ἀριθμ. 19. Προσπεριλαμβάνεται δ' αὐτῷ ὅτι, ἐὰν μὴ ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν ὡς ἄνω ὀριζομένην δικάσιμον, ἡ κατ' αὐτοῦ περὶ διατροφῆς ἀγωγὴ θεωρηθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις τρίς δημοσιευθήσεται κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 31 Ἰανουαρίου 1902.

Ὁ Πρόεδρος

+ ὁ Κορυτσᾶς ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ

2

Ὁ Γραμματεὺς

Διάκονος ΑΝΘΙΜΟΣ Π. ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἡ Ἀμαλία Μιχαήλ Ζωᾶ, τὸ γένος Τζοτζοῦ, ὀρθόδοξος Χριστιανὴ, ὑπὸ ἡγεσίας τῆς ὁδοῦ Κτῆρ ὑπ' ἀριθμ. 17, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ἐναγόμενη ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς Μιχαήλ Ζωᾶ, ἀμαξηλάτου, ὑπηκόου Ὁθωμανοῦ καὶ κατοικοῦ Χαλκηδόνος ἐπὶ διαζεύξει, προσκαλεῖται ἵνα ἐμφανισθῇ τὴν

πρώτην δικάσιμον Τετάρτην καὶ ὥραν 8 1)2 τουρκιστὶ μετὰ παρέλευσιν δέκα πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς κλήσεως ταύτης πρὸ τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χαλκηδόνος. Ἐν ᾗ περιπτώσει δὲν ἤθελεν ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν δικάσιμον ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ δικασθήσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται τρεῖς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κ)πόλει ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως».

Ἐν Χαλκηδόνι, τῇ 18 Ἰανουαρίου 1902.

Ὁ Πρόεδρος

+ Ὁ Χαλκηδόνης ΓΕΡΜΑΝΟΣ

2

Ὁ Γραμματεὺς

+ Ὁ Πρωτοσύγκελλος ΓΕΡΜΑΝΟΣ

ΟΙΚΟΤΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 818

Καλεῖται ὁ Ἀριστείδης Παπαστεφανᾶτος, Κεφαλλήν, ὑπὸ ἡγεσίας τῆς ὁδοῦ Κτῆρ ὑπ' ἀριθμ. 17, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ἵνα τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 2 μ. μ. ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ, εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διορισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐπὶ διαζεύξει ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς αὐτοῦ γυναικὸς Φωτεινῆς Ἀριστείδου Παπαστεφανᾶτου, τὸ γένος Ἡλίας Πανῶ, κατοικοῦ Γαλατᾶ ἐν τῇ ἐνορίᾳ Σωτῆρος Χριστοῦ, τὰ οἰκιακὰ μετερχομένης ἔργα. Προσπεριλαμβάνεται δ' αὐτῷ ὅτι, ἐὰν μὴ ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν ὡς ἄνω ὀριζομένην δικάσιμον, ἡ κατ' αὐτοῦ περὶ διαζυγίου ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις τρίς δημοσιευθήσεται κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κων)πόλει ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Βυζαντίδος».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 9 Φεβρουαρίου 1902.

Ὁ Πρόεδρος

+ Κορυτσᾶς ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ

1

Ὁ Γραμματεὺς

Διάκονος ΑΝΘΙΜΟΣ Π. ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ

Πωλοῦνται ἐν τῷ Πατριαρχικῷ Τυπογραφείῳ «Ἑρμηνεία τῶν κατὰ τὰς Κυριακὰς περικοπῶν τοῦ Ἱ. Εὐαγγελίου τοῦ Μεγάλου Ρήτορος τῆς Μεγ. Ἐκκλησίας Μηνᾶ Χαμουδοπούλου. «Θρησκευτικὸς Ἀρωγὸς» καὶ «Διδασκαλία τῆς ἀνατολ. ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας» ὑπὸ Γρηγορίου Καρύδου, διευθυντοῦ τῆς Βυζαντίδος.

Τὰ ἔργα δεόντως κεκυρωμένα συνιστῶνται παντὶ εὐσεβεῖ χριστιανῷ.

Ὁ ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ.